

„Почакайте — казалъ — да станатъ
Голѣми дѣцата, да хванатъ
Да хвъркатъ, тогава ще смогна
Да дойда да ви помогна“.

Когато гроздъ до гроздъ лозята
Отрупватъ — и грѣватъ зърната,
Узрѣли катъ янтъръ запаленъ,
Подобно рубина най-аленъ,

Изпращатъ имотни ступани
Калесникъ пакъ ко̀са да кани
За бране — да струва, да смогне —
Да дойде да имъ помогне.

„Сегичка, съсѣди!“ — отвърналъ
Той, хвъркналъ и въ мигъ се завърналъ:
Повикалъ си косътъ дѣцата,
На купъ навалили зърната . . .

Ив. Карановски.

